

Επικήδειος στη μ. Χριστιάνα Πετρίδου, Πρεσβυτέρα πατρός Λίνου

/ [Γενικά Θέματα](#)

Φωτο:vk.com

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη
Φιλολόγου, MSc

Πολυαγαπημένη μου Χριστιάνα, γνωριστήκαμε πριν από πολλά χρόνια, όταν ήσουν στη Δευτέρα Γυμνασίου, κι εγώ μόλις τελείωσα το Πανεπιστήμιο και ήρθα ως αναπληρώτρια στο Γυμνάσιο Φανερωμένης που στεγαζόταν μετά τον πόλεμο στην πρώην Παιδαγωγική Ακαδημία. Στην ερώτησή μου από πού είσαι, μου απάντησες από τη Λευκωσία. Κι εγώ δεν το πίστεψα. Σου είπα: «Εσύ είσαι από το Λευκόνοικο», και ως παιδάκι, τα έχασες. «Ναι, μου είπες, η μητέρα μου κατάγεται από το Λευκόνοικο».

Πώς να μη σε καταλάβω, Χριστιάνα μου, αφού όλα πάνω σου από παιδάκι φώναζαν ότι ήσουν κόρη της Νίτσας και εγγονή της Χριστίνας, της Ττίνας, όπως την ξέραμε στο Λευκόνοικο; Κι όσο μεγάλωνες, είχες όλα τα χαρακτηριστικά της γιαγιάς σου: την εξυπνάδα, το αεικίνητο πνεύμα, τον δυναμισμό, την καλοσύνη, την πραότητα, την ιλαρότητα, την ευγένεια. Ήσουν μια

Λευκονοικιάτισσα, νοικοκυρά και προκομμένη, χρυσοχέρα, που ήθελες και μπορούσες να τα προλάβεις όλα, τελειομανής, ακούραστη, επίμονη, αγωνίστρια. Ήσουν αυτό που έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες: «Οία η μορφή, τοιάδε και η ψυχή»

Από παιδάκι ξεχώριζες για το ήθος, τη σεμνότητα, την ταπεινοφροσύνη, την πίστη σου στον Θεό, τις αξίες και τα ιδανικά του έθνους μας, όπως και για την ποιότητα του χαρακτήρα σου. Άριστη μαθήτρια, με ευστροφία, οξύνοια και εμβρίθεια, συνέχισες με επιτυχία τις σπουδές σου στην Αυστρία πρώτα και μετά στην Αγγλία. Εκεί γνωριστήκατε και με τον πατέρα Λίνο, και φτιάξατε την όμορφη οικογένειά σας αργότερα, με τα τέσσερα κορίτσια και τα δυο αγόρια σας.

Μαζί με τον πατέρα Λίνο αγωνιστήκατε να φτιάξετε μια χριστιανική οικογένεια, αλλά και μια ενορία. Μια ενορία καύχημα για όλους μας. Με τη βοήθεια του Αγίου Φιλίππου μια μικρή ενορία έγινε πόλος έλξης για ανθρώπους που ποθούν τον Θεό και συρρέουν από την ευρύτερη περιοχή μας.

Ως πρεσβυτέρα ήσουν αγαπητή σε όλους, αλλά και πρότυπο χριστιανικής αρετής. Πάντα πρόθυμη να βοηθήσεις, πάντα χαμογελαστή, πάντα πρωτοπόρος, πάντα άξια. Πώς να ξεχάσουμε τα απογευματινά τσάγια, τα δείπνα, τις χριστιανικές ομιλίες, όλες τις εκδηλώσεις που διοργανώνατε με άλλες καλές κυρίες για ενίσχυση του ναού σας; Πώς να ξεχάσουμε τον τραχανά που μας ετοίμαζες μετά από τις αγρυπνίες; Πώς να ξεχάσουμε την ΑΓΑΠΗ σου, Χριστιάνα μου;

Κι ύστερα σε γνώρισα και ως συνάδελφο. Πρώτα σε λάτρεψε ο ανιψιός μου στο Λύκειο του Αποστόλου Βαρνάβα, που σε χαρακτήριζε ως την «τέλεια καθηγήτρια». Ύστερα, είχαμε την ευλογία να έρθεις μαζί μας στο νεοσύστατο Λύκειο Λατσιών. Ήσουν μαζί μας όταν του δίναμε τη φυσιογνωμία και την κουλτούρα του. Όλοι σε αγάπησαν, συνάδελφοι και μαθητές. Πάντα προσηνής, εργατικότατη, πρόθυμη να εξυπηρετήσεις, να υπερασπιστείς παιδιά με προβλήματα, επιεικής, ανθρωπίνη, μεγαλόψυχη. Σε θαύμαζα, σε καμάρωνα.

Ήμουν πολύ περήφανη για τη μαθήτριά μου, αλλά πιο πολύ για τη Λευκονοικιάτισσα καθηγήτρια, τη χαρισματική και εμπνευσμένη, που συνδύαζε την παιδαγωγική αυστηρότητα με την παιδαγωγική χάρη. Μου άρεσε να έρχομαι στο εργαστήριο της Βιολογίας που μύριζε πάστρα και νοικοκυροσύνη, όμορφο γούστο και μεράκι.

Κάθε χρόνο έπαιρνες τα παιδιά στον Πρόδρομο σε ένα περιβαλλοντικό πρόγραμμα, αλλά και μια διήμερη εκδρομή που τη φρόντιζες μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, για να είναι όλα τέλεια. Πήγαμε μαζί σου μια χρονιά στα Καλυδώνια και στο ενετικό γεφύρι του Τζιελεφού στην Πάφο.

Κι ύστερα ήρθε η δοκιμασία σου. Την αντιμετώπισες με τη λεβεντιά, την παρρησία και την εγκαρτέρηση χριστιανής μάρτυρος. Μόνη σου έγνοια ήταν τα παιδιά σου. Γι' αυτά πιο πολύ πάλεψες μέχρι το τέλος. Έτσι ήθελε ο Θεός. Σε ήθελε κοντά Του. Ήσουν έτοιμη. Έτοιμη για την παράδεισο!

Χριστιάνα μου, στη σύντομη ζωή σου έκανες πράγματα που άλλοι άνθρωποι θα ήθελαν πέντε ζωές και ακόμα περισσότερες, και ίσως δεν θα προλάβαιναν. Πάνω απ' όλα, όμως, ήσουν σύζυγος και μανούλα. Αυτός ήταν ο μεγαλύτερος ρόλος σου. Εκεί μεγαλούργησες. Διοχέτευες όλη την αγάπη και την αξιοσύνη σου, την

υπομονή και τη μεγαλοψυχία σου. Μαζί με τον π. Λίνο μεγαλώσατε έξη αξιολάτρευτα παιδιά. Τους ευχόμαστε να παρηγορηθούν και να πιστέψουν ότι και από εκεί ψηλά θα τα συντρέχεις και θα τα νοιάζεσαι. Θα δέεσαι στον Κύριο για την πρόοδό τους, με την παρρησία που είμαστε σίγουροι όλοι ότι θα έχεις.

Να πας στο καλό, κορίτσι μου. Να μην ανησυχείς, γιατί οι γονείς σου θα φροντίσουν τα παιδιά σου, μαζί με τον πατέρα Λίνο.

Αιωνία ας είναι η μνήμη σου και ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει! Αναπαύσου εν ειρήνη στους παραδεισένιους τόπους που βρίσκεται η ψυχή σου. Μακαρία η οδός, ή πορεύει σήμερα, ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως!